अस्माकं सुखं करोतु, 'सूर्य्यः', चास्माकं 'शं' सुखं यथा भवति तथा, 'तपतु', 'अरपाः' अपायो दुःखमकुर्व्वन्, 'वातः' वायुः, 'वातु' प्रवर्त्ततां, 'स्रिधः' शोषणम्, अपगमयतु॥

(१२) अथ तस्य चमसस्य प्रक्षालितस्येतरचमसेषु योजने मन्त्रमाह। "तदित्यदं न विचिकेत विद्वान्। यन्मृतः पुनरप्येति देवान्। त्रिवृद्यद्भुवनस्य रथवत्। जीवो गर्भो न मृतः स जीवात्" इति। 'यत्' यस्मिन् कर्म्मानुष्ठानरूपे पदे, स्थितः 'मृतः', पुरुषः 'पुनर्देवानप्येति', न तु नरकं प्राप्नोति 'तदित्यदं' तदेव कर्म्मानुष्ठानं मुख्यं पदं, तच्च शास्त्रतः 'विद्वान्', अपि पुरुषः 'न विचिकेत' विविच्य न जानाति, 'यत्' यस्मात् कारणात्, 'भुवनस्य गर्भः' लोकस्य मध्ये वर्त्तमानः, 'जीवः'। त्रिवृत्सात्विक्याद्यास्तिस्रो वृत्तयो यस्यासौ 'त्रिवृत्', 'रथवत्' रथचक्रवत्, पुनः पुनरावर्त्तमानः, अत एव लोकदृष्ट्या मृतोऽपि वस्तुतः 'सः' जीवः, 'न मृतः', किन्तु 'अजीवात्' जीवत्येव, सर्व्वात्मना अनारोहिरथचक्रवत् पुनः पुनरावृत्तिर्न स्यात्, अतो देहस्यैव मरणं आत्मा तु जीवत्येव। अयमर्थः, यथा रथचक्रं पुनः पुनः पर्य्यावर्त्तते तथा जीवोऽपि संसारे पुनः पुनः परिभ्रमति। स च सत्त्वरजस्तमोगुणैरावृतत्वात् कदाचित् सत्त्वगुणाधिक्येन शास्त्रार्थं जानन्नपि कालान्तरे तमोगुणाधिक्ये सति तं शास्त्रार्थं न जानाति अतस्तमोगुणकृतं प्रामादिकं चमसभक्षणविस्मरणं न त्वयं पुरुषापराध इति॥

(१३) यदुक्तं सूत्रकारेण। 'अवदृष्टं भक्षमभिमन्त्र्येति'। तच्च